

Félreértések tragédiája?

Gyakran látjuk, a szakszervezetekről sokan egészen tévesen gondolkodnak. Mintha létezne „A Szakszervezet”, minden dolgozói jog- és érdekérvényesítés letéteményese, ágazattól, munkahelytől függetlenül. Ha a dolgozóknak rossz, „A Szakszervezet” hibás, ha viszont szakszervezeti beavatkozással sikerül eredményt elérni, azt természetesnek, kvázi járandóságnak veszik.

Sajnos a lényeg nem merül fel sosem: **A szakszervezet egy önkormányzati elven működő egyesület, amely a tagjaiból áll. Nem az elnök, nem az elnökség, és nem a helyi titkár vagy bizalmi a szakszervezet, hanem a tagok, mindannyian.**

Ha azért nem lépsz be, mert „nem történik semmi”, épp azért kell belépned, hogy veled, a közreműködéseddel „valami történjen” már. Ha pedig azért lépsz ki, mert „nem történik semmi”, kérdezd meg magadtól, mit tettél azért, hogy történjen valami. Támogattad-e a helyi tisztségviselőt, ötletekkel, mellette való kiállással, bármi más módon, vagy hagytad, hadd harcoljon egyedül? Ha eredményt akarunk, az csak akkor lehetséges, ha a tagok aktívan hozzájárulnak. **A munkaügyi problémákkal szemben akkor lehet fellépni, ha az érintettek, a dolgozók felismerik a problémát, és összefognak azért, hogy fellépjenek a probléma megoldása érdekében. Ha pedig eredményt akarunk, béremelést, kafetériát, munkaruhát, normális munkaidő-beosztást, közösen kell leülnünk, megfogalmaznunk, mik a céljaink, és mit vagyunk hajlandók tenni azért, hogy a célunkat elérjük.**

Te mit teszel magadért?

Summa summarum: **A szakszervezeti munka sikere nagyrészt azon múlik, hány tagja van a szervezetnek, mennyire aktívak a tagjai, hajlandók-e kiállni magukért és közösen fellépni jogaik és érdekeik érvényesítésére.** Persze, egyszerűbb kifogásokat keresni, a félelemre hivatkozni (aminek általában semmi alapja nincsen), túrni tovább lehajtott fejjel, de számtalanszor bebizonyosodott, hogy ez a beletörődő, konfliktuskerülő magatartás jó útra nem vezet.

DAKSZ!